

ger, hvortil Bekendtskabet med saa mange fremmede, i Verdenslivet uddannede Personligheder havde givet Anledning; nu sidst Besøget hos den dværgagtige Maler og dennes Fortælling om den grimme og fattige Dr. Biebers fabelagtige Triumf — alt dette havde givet ham en Forstaaelse af, at hans Karakter besad Svagheder, som maatte overvindes. Den Stemning, der var brudt frem hos ham hin Dag i Malerens Atelier, og som nu Dyhrings hastig voksende Ry fornyede og forstærkede, havde i Virkeligheden allerede nogen Tid behersket hans ubevidste Liv. Den havde fulgt ham paa hans Rejse som en skjult Afmagtsfølelse. Selv midt under hans overgivneste Lystighed her i Rom havde den ligget bundfældet i hans Sind som en endnu slumrende Melankoli.

Da han en Dag i Foreningen tilfældigt fik at vide, at de Nygifte ventedes til Rom med Eftermiddagstoget, bestemte han sig efter nogen Nølen til at modtage dem paa Stationen. Han sagde til sig selv, at da han og Dyhring nu engang var bleven besvogrede, vilde det være bedst, om de kunde blive Venner. Men navnlig var han ængstelig for, at han ved at tage Afstand fra ham skulde røbe disse misundelige Følelser, der ydmygede og nagede ham.

Altsaa mødte han op paa Stationen med en lille billig Buket til Nanny og ønskede Parret velkommen til Rom. Den fikse Redaktør var som altid Forbindtligheden selv. Han mumlede nogle takkende Ord og modtog Pers højmodigt udstrakte Haand med et Smil, — som lykkeligvis kun Nanny bemærkede.

Hun viste en ganske uforbeholden Glæde ved Gensynet, kaldte Per for „Svoger“ og bragte Hilsener fra Jakobe og dem alle derhjemme. Senere paa Dagen mødtes de efter Aftale til Middag paa en af Byens franske Restavrationer.

Efter Maaltidet blev Dyhring hurtigt uselskabelig og gabede ganske ugenert bag sin omsorgsfuldt plejede Haand. Til Gengæld stod Munden ikke stille paa Nanny; hun pludrede løs og optog Per, saa denne til alt Held ikke opdagede Ægtemandens skødesløse Opførsel.

De havde sat sig til at drikke Kaffe udenfor en Kafe ved